

HARLAN COBEN

LAAT NIET LOS

**VIJFTIEN JAAR GELEDEN RAAKTE NAP DUMAS ZIJN
BROER KWIJT. DE GEHEIMEN VAN TOEN LIJKEN
NU PAS BOVEN WATER TE KOMEN.**

ISBN 978-90-225-8064-6
ISBN 978-94-023-0991-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Don't Let Go*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC
Vertaling: Martin Jansen in de Wal en Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Sally Mundy | Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2017 Harlan Coben. All rights reserved.
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Pour Anne
A ma vie de coeur entier

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Toen ik opgroeide in New Jersey, gingen er twee geruchten rond over mijn geboorteplaats.

Het ene ging over een beruchte maffiabaas die woonde in een statig landhuis dat werd afgeschermd met een smeedijzeren hek en gewapende bewakers, en dat er in een bijgebouw aan de achterkant een vuilverbrander stond die soms als crematorium werd gebruikt.

Het tweede gerucht – dat me tot het schrijven van dit boek heeft geïnspireerd – was dat er naast dit landgoed, vlak bij een basisschool en achter een prikkeldraadhek met officiële bordjes met **VERBODEN TOEGANG**, een controlecentrum was voor Nike-langeafstandsrockets die met kernkoppen konden worden uitgerust.

Jaren later kwam ik tot de ontdekking dat beide geruchten waar waren.

Daisy droeg een strakke zwarte jurk met een decolleté zo diep dat zelfs *De denker* van Rodin ervan zou opkijken.

Ze zag de man in het grijze krijtstreep pak aan het eind van de bar zitten. Hm. Hij was oud genoeg om haar vader te zijn. Dat zou het voor haar lastiger kunnen maken om hem in te pakken, alhoewel, misschien ook niet. Je wist het nooit met die oude gasten. Sommigen, vooral degenen die pas gescheiden waren, wilden maar al te graag bewijzen dat ze 'het' nog steeds hadden, ook al hadden ze het nooit gehad.

Voorals als ze het nooit hadden gehad.

Toen Daisy licht wiegend op hem af liep, voelde ze de blikken van de mannelijke klanten als slangen over haar blote benen kruipen. En toen ze aan het eind van de bar kwam, liet ze zich met enig vertoon op de kruk naast de zijne zakken.

De man staarde in zijn glas whisky alsof hij een zigeuner met een glazen bol was. Ze wachtte tot hij naar haar zou opkijken. Dat deed hij niet. Daisy bekeek hem eens goed van opzij. Hij had een volle, grijze baard. Zijn neus was gezwollen en er zaten putjes in, alsof hij door de afdeling Special Effects in Hollywood voor hem was gemaakt. Zijn haar was lang en vet, als de slierten van een vloermop.

Tweede huwelijk, schatte Daisy. Tweede scheiding, naar alle waarschijnlijkheid.

Dale Miller – zo heette de man – pakte met een bijna teder gebaar zijn whiskyglas op. Hij vouwde zijn handen eromheen alsof het een gewond vogeltje was.

‘Hallo,’ zei Daisy terwijl ze met een vaak geoefende beweging haar haar naar achteren wierp.

Millers blik bewoog zich langzaam haar kant op. Totdat hij haar recht in de ogen keek. Ze wachtte tot zijn blik zou afdalen langs haar decolleté – shit, zelfs vrouwen deden dat als ze deze jurk aanhad – maar hij bleef haar aankijken.

‘Hallo,’ antwoordde hij. Daarna richtte hij zijn aandacht weer op zijn whiskyglas.

Meestal liet Daisy de man het initiatief nemen. Dat was voor haar de aanpak die het best werkte. Ze zei hem gedag, glimlachte naar hem, en dan vroeg de man of ze iets van hem wilde drinken – je weet hoe dat werkt. Maar Miller leek niet in de stemming om te flirten. Hij nam een flinke slok uit zijn glas, en even later nog een.

Dat was goed. Veel drinken. Dat zou het gemakkelijker maken.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg hij haar.

Potig, dacht Daisy. Dat was het woord dat bij hem paste. Want ondanks dat nette pak had Miller iets van een biker of Vietnamveteraan, met die donkere, wat schorre stem van hem. Hij was zo’n oudere man die Daisy vreemd genoeg sexy vond, hoewel dat waarschijnlijk werd veroorzaakt door de aloude bewondering voor haar vader, die op willekeurige momenten de kop opstak. Maar Daisy hield van mannen die haar een veilig gevoel gaven.

Het was lang geleden dat ze er een had gekend.

Het was tijd voor een andere aanpak, besloot Daisy.

‘Vind je het goed als ik hier gewoon naast je blijf zitten?’ Daisy boog zich een stukje naar hem toe, toonde iets meer decolleté en fluisterde: ‘Zie je, er is een man die...’

‘Word je door iemand lastiggevallen?’

Lief. Hij zei het niet op de stoere machotoon die ze gewend was

van de vele sukkel die ze in haar leven was tegengekomen. Dale Miller zei het op heel kalme, zakelijke en misschien zelfs hoffelijke toon, als de man die bereid was haar te beschermen.

‘Nee, nee... dat niet.’

Hij liet zijn blik door de bar gaan. ‘Wie is het?’

Daisy legde haar hand op zijn arm.

‘Zo erg is het ook weer niet. Echt niet. Maar ik... Ik voel me gewoon veilig bij je, oké?’

Miller keek haar weer aan. De aardbeienneus paste niet bij de rest van zijn gezicht, al viel hij nauwelijks op, want je aandacht werd afgeleid door zijn doordringende blauwe ogen. ‘Natuurlijk, blijf maar zitten,’ zei hij met iets van behoedzaamheid in zijn stem. ‘Wil je wat drinken?’

Dat was de opening waar Daisy op uit was geweest. Ze kon praten als de beste en mannen – getrouwd, alleenstaand of midden in een scheiding, het maakte niet uit – stortten maar al te graag hun hart bij haar uit. Dale Miller had er misschien iets langer voor nodig dan de meesten – vier whisky’s, voor zover ze had kunnen tellen – maar uiteindelijk vertelde hij haar over zijn aanstaande scheiding van Clara, zijn – jawel – tweede vrouw, achttien jaar jonger dan zijn eerste. ‘Ik had het kunnen weten. Wat een idioot ben ik toch.’ En nog een drankje later vertelde hij haar over zijn kinderen, Ryan en Simone, de strijd om de voogdij en zijn baan in het bankwezen.

Zij moest hem ook persoonlijke dingen vertellen. Zo werkte het. Voor wat hoort wat. Ze had een vast verhaal voor dit soort gelegenheden – van A tot Z verzonnen, natuurlijk – maar de openhartigheid van Miller had iets waardoor zij ook elementjes van zichzelf aan haar verhaal toevoegde. De waarheid zou ze hem natuurlijk nooit vertellen. Die kende niemand, afgezien van Rex. En zelfs Rex wist niet alles van haar.

Hij dronk whisky. Zij dronk wodka. Ze probeerde een laag tempo aan te houden. Twee keer, toen hij naar de heren was, ging zij naar

de dames, waar ze haar glas leeggoot en vulde met water. Toch was ze al een beetje aangeschoten toen de sms van Rex binnenkwam.

K?

‘K’ stond voor ‘klaar’.

‘Alles oké?’ vroeg Miller haar.

‘Ja. Een berichtje van een vriendin.’

Ze sms’te *J* terug voor ‘ja’ en richtte haar aandacht weer op hem. Dit was normaliter het moment om voor te stellen naar een wat minder drukke plek te gaan. De meeste mannen haptten onmiddellijk – ze zijn zo voorspelbaar als wat op dat punt – maar met Dale Miller vroeg ze zich af of die directe aanpak wel zou werken. Het was niet zo dat hij niet geïnteresseerd in haar leek. Maar hij... Ze wist niet goed hoe ze het moest zeggen, maar op de een of andere manier leek hij erboven te staan.

‘Mag ik je iets vragen?’ begon ze.

Miller glimlachte. ‘Je vraagt me de hele avond al van alles.’

Zijn stem klonk al een beetje onvast. Goed zo.

‘Ben je met de auto?’ vroeg ze.

‘Ja. Hoezo?’

Ze liet haar blik door de bar gaan. ‘Zou ik je... eh... om een lift naar huis mogen vragen? Ik woon niet ver weg.’

‘Ja hoor, geen probleem.’ En daarna: ‘Misschien moet ik dan eerst een beetje ontnuchteren...’

Daisy wipte van haar kruk. ‘O, laat dan maar. Dan ga ik wel lopen.’

Miller ging rechtop zitten. ‘Hé, wacht. Vanwaar die haast?’

‘Ik moet een beetje bijtijds thuis zijn, maar als je niet kunt rijden...’

‘Nee, nee, geen probleem,’ zei hij. ‘Ik breng je nu naar huis.’

‘Als het niet te veel moeite is...’

‘Geen enkele moeite, Daisy.’

Hebbes. Op weg naar de deur stuurde Daisy een korte sms naar Rex.

BO.

Codetaal voor 'Ben onderweg'.

Sommigen zouden het zwendel of uitlokking noemen, maar Rex hield vol dat het 'gerechtvaardigd' geld was. Daisy was daar niet zo zeker van, maar ze voelde zich er evenmin erg schuldig over. Het plan was doodsimpel, zowel in theorie als in uitvoering. Een man en een vrouw gaan scheiden. De strijd om het voogdijschap wordt alsmaar smeriger. Beide partijen zijn ten einde raad. De vrouw – technisch gezien kon de man ook gebruikmaken van hun diensten, maar tot nu toe was het altijd de vrouw geweest – nam Rex in de arm om deze bloedigste aller oorlogen te winnen. Hoe deed Rex dat?

Door de man te pakken voor rijden onder invloed.

Hoe kon je beter aantonen dat de man een onverantwoordelijke ouder was?

Zo werkte het dus. Daisy's taak was tweeledig: zorg ervoor dat de man dronken genoeg is en dat hij achter het stuur van zijn auto plaatsneemt. Rex, die politieagent was, hield ze aan, arresteerde de man voor rijden onder invloed en hopte, de kansen van hun cliënt in de rechtszaal namen explosief toe. Op dit moment zat Rex twee straten verderop in zijn patrouillewagen te wachten. En voor de aanhouding koos hij altijd een afgelegen plek in de buurt van de bar waar de man die avond zat te drinken. Hoe minder getuigen, hoe beter. Ze wilden niet dat mensen vragen gingen stellen.

Dirigeer die gast naar de kant van de weg, arresteer hem en neem hem mee.

Wankelend liepen ze de bar uit en het parkeerterrein op.

'Deze kant op,' zei Miller. 'Mijn auto staat daar.'

Het parkeerterrein was bestrooid met schelpenzand. Miller schop-

te de schelpen voor zich uit terwijl hij haar voorging naar een grijze Toyota Corolla. Hij richtte de sleutel op de auto, die reageerde met een dubbele, gedempte claxonstoot. Toen Miller doorliep naar het portier aan de passagierskant, schrok Daisy. Wilde hij dat zij reed? God nee, dat hoopte ze niet. Was hij zwaarder beschonken dan ze had gedacht? Dat lag meer voor de hand. Maar ze merkte al gauw dat het geen van beide was.

Dale Miller hield het portier voor haar open. Als een echte heer. Het was zo lang geleden dat Daisy een echte heer was tegengekomen dat ze zijn hoffelijke gebaar niet direct had weten te plaatsen.

Hij hield het portier open en wachtte. Daisy stapte in. Dale Miller wachtte tot ze helemaal was ingestapt en goed zat voordat hij voorzichtig het portier sloot.

Ze begon zich een beetje schuldig te voelen.

Rex had haar al vele keren uitgelegd dat het niet onwettig of zelfs maar ethisch dubieus was wat ze deden. Want om te beginnen slaagde het plan niet altijd. Sommige mannen gaan niet naar bars om te drinken. 'Als dat het geval is,' had Rex haar verteld, 'gaat hij vrijuit. Maar onze man drinkt al, waar of niet? Jij geeft hem alleen een duwtje in de goede richting, dat is alles. Maar hij hoeft niet dronken in zijn auto te stappen. Uiteindelijk kiest hij daar zelf voor. Je dwingt hem niet met een pistool op zijn hoofd.'

Daisy deed haar gordel om. Dale Miller deed de zijne om. Hij startte de auto en zette hem in de achteruit. De schelpen knarsten onder de banden. Toen hij de parkeerplek af was gereden, stopte hij en bleef hij Daisy lange tijd aankijken. Ze probeerde te glimlachen, maar lang hield ze het niet vol.

'Wat verberg je, Daisy?' vroeg hij.

Ze voelde een rilling over haar rug gaan maar zei niets.

'Er is jou iets overkomen. Ik zie het op je gezicht.'

Omdat Daisy niet wist hoe ze anders moest reageren, begon ze maar te lachen. 'Ik heb je binnen mijn hele levensverhaal al verteld, Dale.'

Miller bleef haar nog even aankijken, misschien twee seconden, hoewel het voor haar een uur leek. Uiteindelijk draaide hij zijn hoofd om en zette de auto in de versnelling. Zonder nog iets te zeggen reed hij het parkeerterrein af.

‘Linksaf,’ zei Daisy, en ze hoorde de stress in haar eigen stem. ‘En dan de tweede rechts.’

Dale Miller nam de bocht overdreven zorgvuldig, zoals je dat doet wanneer je te veel hebt gedronken en niet wil worden aangehouden. De Toyota Corolla was schoon en onpersoonlijk, rook alleen iets te veel naar luchtverfrisser. Toen Miller bij de tweede straat rechts af sloeg, hield Daisy haar adem in terwijl ze wachtte op Rex’ blauwe knipperlichten en sirene.

Dit was voor Daisy altijd het spannendste deel, want je wist nooit hoe iemand zou reageren. Eén man had gas gegeven en geprobeerd ervandoor te gaan, hoewel hij na de eerste de beste zijstraat al had ontdekt wat een stompzinnige actie het was. Sommige mannen begonnen te vloeken. Andere mannen – te veel – begonnen te snikken. Die waren het ergste. Volwassen mannen, even daarvoor nog zo cool, sommige zelfs nog met hun hand onder haar jurk, die opeens als puberende schooljongens beginnen te janken. Ze beseften onmiddellijk de ernst van de situatie. En dat besef kwam hard aan.

Daisy wist niet wat ze van Dale Miller moest verwachten.

Rex had zijn timing tot pure wetenschap geperfectioneerd, dus alsof het zo in het draaiboek stond, kwamen zijn blauwe knipperlichten tot leven en werden ze onmiddellijk gevolgd door de sirene van de patrouillewagen. Daisy draaide haar hoofd een kwartslag en keek naar Dale Millers gezicht om zijn reactie te peilen. Als Miller verbaasd was of er de pest in had, was dat aan zijn gezicht niet te zien. Wat ze zag was beheersing en vastberadenheid. Hij gaf zelfs richting aan voordat hij vaart minderde en keurig langs de stoeprand stopte terwijl Rex achter hem hetzelfde deed.

Hij had de sirene al uitgezet, maar de blauwe lichten knipperden nog.

Dale Miller zette de auto op de handrem en draaide zijn hoofd naar haar om. Daisy wist niet hoe ze hem moest aankijken. Verbaasd? Meelevend? Een moedeloze 'tja, wat doe je eraan'-blik?

'Wel, wel,' zei Miller. 'Zo te zien worden we ingehaald door het verleden, hè?'

Zijn woorden, de toon van zijn stem en de blik in zijn ogen brachten haar compleet van de wijs. Ze had naar Rex willen roepen dat hij moest opschieten, maar Rex nam de tijd voor zijn loopje naar de auto, zoals agenten dat nu eenmaal doen. Ondertussen bleef Miller haar aankijken, zelfs nadat Rex op zijn raampje had geklopt. Toen draaide hij zich langzaam om en liet het raampje zakken.

'Zijn er problemen, agent?'

'Uw rijbewijs en kentekenbewijs, alstublieft.'

Dale Miller gaf hem de papieren.

'Hebt u vanavond gedronken, meneer Miller?'

'Misschien eentje,' zei hij.

Met dat antwoord week hij in elk geval niet af van alle andere mannen naast wie ze in de auto had gezeten. Ze logen altijd.

'Zou u even uit de auto willen stappen?'

Miller draaide zich weer om naar Daisy. Ze moest haar best doen om niet ineem te krimpen. Ze bleef recht voor zich uit kijken, vermeed oogcontact met hem.

Rex zei: 'Meneer? Ik heb u gevraagd...'

'Natuurlijk, agent.'

Dale Miller greep de portierhendel vast. Toen de binnenverlichting aanging, sloot Daisy even haar ogen. Met een kreun stapte Miller uit. Hij liet het portier openstaan, maar Rex reikte langs hem heen en duwde het dicht. Het raampje stond nog open, dus Daisy kon alles horen.

‘Meneer, ik zou u graag een paar tests afnemen om vast te stellen of u nuchter bent of niet.’

‘Die kunnen we wel overslaan,’ zei Dale Miller.

‘Pardon?’

‘Is het niet gemakkelijker als we meteen de blaastest doen?’

Dat voorstel verbaasde Rex. Hij keek langs Miller naar Daisy, die haar schouders ophaalde.

‘Ik neem aan dat u een blaastest in de patrouillewagen hebt liggen?’ zei Miller.

‘Ja, natuurlijk.’

‘Laten we dan uw tijd, de mijne en die van de aantrekkelijke dame niet verspillen, stel ik voor.’

Rex aarzelde. Toen zei hij: ‘Oké, blijf hier wachten, alstublieft.’

‘Natuurlijk.’

Zodra Rex zich omdraaide om terug te lopen naar de patrouillewagen, trok Dale Miller een pistool en schoot hij Rex twee keer in zijn achterhoofd. Rex zakte in elkaar op het wegdek.

Toen richtte Dale Miller het pistool op Daisy.

Ze zijn terug, dacht Daisy.

Na al die jaren hebben ze me gevonden.

1

Ik houd de honkbalknuppel achter mijn been, zodat Trey – tenminste, ik neem aan dat het Trey is – die niet ziet.

De veronderstelde Trey, met zijn zonnebankbruine kop, zijn vlechtjes en de betekenisloze tribal tattoos rondom zijn opgepompte biceps, komt op me af dansen. Ellie heeft Trey beschreven als ‘een geboren nepfiguur’. Deze gast voldoet aan die beschrijving.

Maar ik moet het zeker weten.

Ik heb in de loop der jaren een handige methode ontwikkeld om vast te stellen of ik de juiste man tegenover me heb. Dus let op en doe er je voordeel mee.

‘Trey?’

De halvezool blijft staan, plooit zijn neanderthalervoorhoofd in twee helften en vraagt: ‘Wie wil dat weten?’

‘En nu moet ik zeggen: “Ik”?’

‘Huh?’

Ik zucht. Zie je met wat voor idioten ik te maken heb, Leo?

‘Jij vraagt: “Wie wil dat weten?”’ leg ik hem uit. ‘Alsof je een slag om de arm houdt. Alsof je, als ik je Mike had genoemd, niet gezegd zou hebben: “Je hebt de verkeerde voor je, maat.” Door te reageren met: “Wie wil dat weten?”, heb je mij verteld dat je Trey bent.’

Je zou de verwarring op het gezicht van deze gast moeten zien.

Ik doe een stap naar hem toe, met de honkbalknuppel nog steeds uit het zicht.

Trey is hartstikke stoer, maar ik voel de angst die in golven van hem af walmt. Wat niet zo verrassend is. Ik ben een man met een flink postuur, geen anderhalve meter groot vrouwtje dat hij door de kamer kan meppen om zijn mannelijkheid te bewijzen.

‘Wat wil je van me?’ vraagt Trey.

Ik doe nog een stap naar hem toe. ‘Ik wil praten.’

‘Waarover?’

Ik zwaai de knuppel met één hand naar voren, want dat is het snelst. Het uiteinde raakt Treys knieschijf als een zweepslag. Hij slaakt een kreet, maar blijft overeind. Nu grijp ik de knuppel met beide handen vast. Weet je nog hoe coach Jauss ons in de Little League heeft leren slaan, Leo? Knuppel zo ver mogelijk achteruit, elleboog omhoog. Dat was heilig voor hem. Hoe oud waren we? Negen, tien? Niet echt belangrijk. Maar ik doe wat de coach ons heeft geleerd. Ik zwaai de knuppel helemaal achteruit, met mijn elleboog omhoog, en stap mee wanneer ik hem weer naar voren zwaai.

Het uiteinde raakt hem op dezelfde knie.

Trey slaat tegen de grond alsof ik hem heb neergeschoten. ‘Alsjeblieft...’

Nu hef ik de knuppel hoog boven mijn hoofd, met twee handen, als een bijl, en zet mijn hele gewicht erachter als ik hem omlaag zwaai, weer met dezelfde knie als doelwit. Ik voel dat het bot versplintert als het hout hem raakt. Trey schreeuwt het uit. Ik hef de knuppel weer boven mijn hoofd. Inmiddels heeft Trey zijn knie vastgegrepen met zijn handen, om die te beschermen. Nou en? We moeten het netjes afwerken, nietwaar?

Dan maar zijn enkel. Als de knuppel die raakt, versplintert hij onder de huid. Met het geluid van droge twijgjes waar je met je voet op gaat staan.